

naših dramatičnih igralcih, katere bi rajši videli na odru, nego v ložah in v parterju.

S tem pa nikakor ne mislimo kratiti zaslug cenjenemu našemu intendantu: le pokazati smo hoteli velike težave, s katerimi se mora boriti. Gledališče je namenjeno vsem stanovom, pa treba vsakemu dajati po nekoliko užitka in zabave, ki se mu najbolj prilega. V Zagrebu je tudi mnogo gospode, zlasti vojaške, ki slabo umeje drame v hrvaškem jeziku, pa hodi rajša k operam, operetam in baletu. Zato bi nam gospod Miletić lahko zavrnil: »Uspeh je na moji strani,« in ne bi mu mogli oporekati, kajti gledališče se letos kaj dobro pohaja in je skoraj vsaki dan polno; a to je najboljši dokaz, da gospod intendant ve, kaj ljudi vabi v gledališče. Tu ne smemo pozabiti prekrasnih in dragocenih inscenacij, kakršnih smo doslej bili vajeni videti le po velikih prestolnih mestih. Ne le opera, ampak tudi vsaka drama se predstavlja v tako lepi »stafaži«, da ima človek dokaj gledati, in da večkrat tudi izkušeno in razvajeno oko kar obstrmi, kadar mu se pokaže nov prizor. To vleče. Vlečejo pa tudi »moderne« dramatične novosti, ki se z boljšim ali slabšim uspehom, vsekakor pa z veliko reklamo dajejo v Parizu, Berlinu in na Dunaju. Te »premiere« pa ne ugajajo vselej našemu etičnemu vkusu, in milo se nam stori, če prelistamo »repertoire« hrvaškega gledališča zadnjih let, v katerem smo videli nad dve sto raznih in tudi prav dobrih iger, in vendar od mnogih nismo dočakali »reprize«, dasi smo je po več let željno pričakovali. Zdi se nam, da letos velja geslo: »Opere, balet in novosti«. Sicer pa še ne moremo reči zadnje besede, kajti ni še minila polovica sezone; priznati pa tudi moramo, da se letos v gledališču vselej prav dobro zabavamo in kratkočasimo.

Sneg.

V noči pa je padel snežec,
Snežec beli;
V vrti zadnji so mi cveti
Se ospeli . . .

Tudi v srce naše često
Snežec pade,
Zamori uzore zlate,
Svetle nade.

Carmen.

